

Drunken Butterfly

(ad notam Sonic Youth)

Tóth Miklósnak

Heteken át minden reggel hatkor megszólalt a szomszéd kaputelefonja, emiatt a szomszédom előszobája és az én hálószobám közötti fal eszement vibrálásba kezdett, a kibírhatatlanul sípoló hang hatására pedig diszkrétén hasogatott a fejem. Szinte éreztem, amint az ideg maró méregként árad szét bennem, végig tudtam követni a folyamatot, amint egy inger elindul az agyból, terjed a testemben, átmozgatja a sejtjeimet, hogy azután artikulálatlan üvöltésben csúcsosodjék ki: „A kurva anyádat, Tóth Gábor!”

Az említett úr a szomszédom volt azokban az időkben – miket beszéltek, nem is olyan rég volt az, de így mégiscsak jobban hangzik; a régmúlt tavnak felszínén tompább, s így tán előnyösebb árnyékot vetnek az emlékek. (Nem.) Egyébiránt Tóth Gábor énektanár volt. Ez sem hatott áldásosan a viszonyunkra. Minden kedden és csütörtökön fogadott magántanítványokat, így reggel kilenctől este hatig alig volt maradásom a lakásomban. Elég itt annyit mondanunk, hogy Gábornak gyönyörű baritonja (és magas ingerküszöbe) volt, tehetségtelen diákjainak meg sok pénze. De térjünk vissza ehhez az eszméletlenül idegesítő csengetéshez, mely történetünknek fontos – ha nem is épp a legfontosabb – momentuma!

Tóth Gábornak volt egy hajléktalan barátja, akit időről időre ruhával, valamint minden reggel élelemmel meg némi apróval látott el. Egyszer azt is megengedte ennek az egyébként roppant udvarias és előzékeny hajléktalan úrnak („Nem vagyok én úr, Mikikém, te engemet ne baszogassál!” – válaszolta ő mindig, ha uraztam) és néhány barátjának, hogy a körfolyosó végében található, régóta funkcióját veszített közös zuhanyzóban aludjanak. De pár napra rá a szerencsétlenek eltörtek valami vízvezeték, ami miatt azután hat lakás – köztük a közös képviselő – vált lakhatatlanná. Gáborral és Joli nénival (aki a földszinten lakott, és a mindennapi programja az

volt, hogy egy vödörbe ültetett pálma mozgását próbálta szinkronba hozni az udvarra olykor bekacsintó napfény „járásával”) alig tudtuk megdumálni a rendőröket, hogy ne állítsák elő őket. Szóval ez a hajléktalan csengetett most is, mint annyiszor máskor, hiába kértem meg őt vagy százszor, hogy ne vagy csak kilenc után tegye.

Ahogy minden áldott reggel, kipattantam az ágyból, üvöltöttem egy isteneset, elhúztam a sötétítőfüggönyt, és néztem az udvar pepita kövét – egyelőre Joli néni pálmája nélkül, az csak később, rendszerint tíz óra tájékan került ki – egészségügyi tökvakarászás és nyújtózkodás közben. Egyszer csak valami *szokatlanra* lettem figyelmes.

A szemközti ablak keretei által határolt térben átsuhan egy hófehér női test. És mielőtt regisztráltam volna ezt a könnyed átsuhanást, hirtelen újra megjelent ő, ez a fehér kis lepke, hogy azután ugyanazzal a tétovasággal röppenjek tova, akárcsak először – volt abban a mozgásában egyfajta kimért dinamizmus, az elrugaszkodás és földre érkezés kiszámítható pontossága. Mintha ez a nő táncolna! Mintha zenét képezne le ez a kis párnás derék, a barnán aláomló hajzuhatag, ez a rugalmas mell a kis, sötét színű bimbókkal, ez a két váll a mozgás folytán képződő piciny gödröcskékkel és a húsos fenék, mely mindvégig feszül, egy pillanatra sem remeg. Miközben figyeltem őt, egy dal járt a fejemben: „I love You, I love You, I love You, What’s Your Name?!” Üvölteni lett volna kedvem, ahogyan Kim Gordon, a zenekar basszere és énekesnője üvölti a refrént. És csak ekkor jutott eszembe, hogy az a lány sem hallgathat mást, csakis ezt a dalt, a *Drunken Butterfly*-t. Ezt a kissé illuminált szertelenséget mutatja a tánca is – násztánc ez, mely előttem oly sok hímet csalogathatott közel, anélkül, hogy a táncos ebből bármit sejtett volna, s melyben egyidejűleg van ott minden megálmódott és beteljesült kishalál.

A nap további részében már nem is tudtam másra gondolni, csak a *részeg pillangóra*. Úgy neveztem őt: a belvárosi Terpszikhoré. Figyeltem, amint elhagyja a lakást, hallottam a hangját, ahogy odalenn az udvaron Joli nénival pöröl, és láttam este is, amint a kulcscsomóval az ajtózár előtt köröz, majd kattant a villany, és bevágódik a rozoga ajtó. Vártam a reggelt, hogy megszólaljon az énektanár kaputelefonja, vibráljon a fal, hogy üvölthessek („A kurva anyádat, Tóth Gábor!”), s hogy miután elhúzzom a függönyt, újra láthassam újdonsült szomszédom táncát, azt a tétova, mégis halálpontos elrugaszkodást és földre érkezést. És ebben a fene nagy rajongásban még teljességgel elképzelhetetlennek tartottam, hogy másnap reggel a *részeg pillangó* tánca helyett a szemközti ablakban majd egy fantáziátlan, Blávingénévre hallgató Ikea-függöny fogad.